

**HET BEZOEK VAN MARIA AAN HAAR NICHT ELISABETH [Luk 1: 39-56]
UIT HET COMMENTAAR VAN EFREM DE SYRIËR OP HET EVANGELIE**

‘Maria klom omhoog naar het bergland’, naar Elisabeth.

Ja, ‘Maria klom omhóóg’ naar Elisabeth,

hoewel Elisabeth toch de lagere was ten opzichte van Maria.

Dat is net zo als toen onze Heer Jezus naar Johannes de Doper bij de Jordaan ging om zich door deze te laten dopen,

en Johannes toen tegen Jezus zei:

‘Ik zou door U gedoopt moeten worden, en *Ú* komt naar *mij*?’.

Elisabeth zei ook iets dergelijks tegen Maria:

‘Waar heb ik het aan te danken

dat de moeder van mijn Heer naar *mij* toe komt?’

Johannes de Doper was van pure blijdschap opgesprongen in de schoot van zijn moeder Elisabeth – zo liep hij al vooruit op wat hij in de toekomst zou gaan prediken.

Het kind van de onvruchtbare vrouw sprong op

voor het Kind van de Maagd.

Johannes de Doper zette de mond van zijn moeder Elisabeth ertoe aan te profeteren over de Heer Jezus.

Daarom ook was de zwangerschap van Elisabeth zes maanden lang voor Maria verborgen gehouden. Het kind in Elisabeth haar schoot, Johannes de Doper, moest namelijk in voldoende mate zijn armpjes en beentjes gevormd hebben – pas tóén kon-ie in gejuich opspringen voor de Heer;

pas tóén kon-ie door zijn gejubel ten overstaan van Maria getuigen van zijn Heer.

En daar komt ook dit nog bij:

Johannes de Doper juichte in de schoot van zijn moeder Elisabeth, niet uit zichzelf, en ook niet omdat hij al vijf maanden in de schoot van zijn moeder verbleef...

Nee, de bedoeling daarachter was dat het Godsgeschenk *zichzelf* zou openbaren in de schoot die vroeger onvruchtbaar was geweest, maar nu Johannes de Doper in zich droeg.

En het was ook opdat de andere schoot, namelijk die van de Maagd, het grote geschenk zou kennen dat aan Elisabeth was gegeven, opdat – als het ware - beide ‘moedergronden’ - Maria en Elisabeth - zouden geloven in de zaden die zij hadden ontvangen door de woorden van de aartsengel Gabriël, die van beiden de zaaier was.

Omdat Johannes de Doper niet zelf zijn gejubel en gejuich kon uitroepen om te getuigen van zijn Heer, was het zijn moeder Elisabeth die tegen Maria zei:

‘U bent de gezegende onder de vrouwen

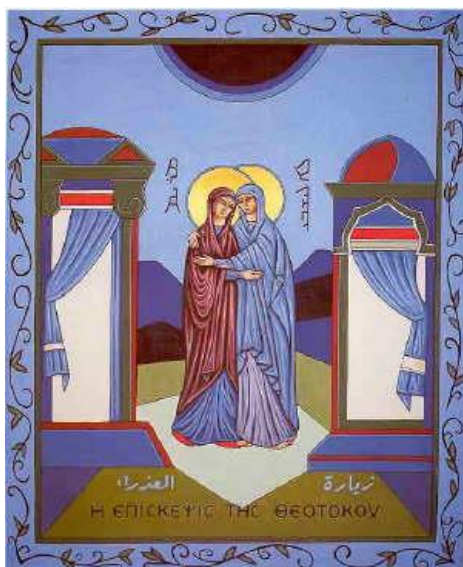
en gezegend is Jezus, de vrucht van uw schoot.’

Onze Heer heeft zijn boodschapper Johannes de Doper voorbereid in een dode schoot, om op die manier te openbaren dat Hij kwam ná de dood van Adam.

Hij bracht met Zijn lichaam eerst de moederschoot van Elisabeth weer tot leven, en vervolgens de aarde van Adam.

De oudere vrouw Elisabeth bracht de laatste van de profeten ter wereld,
 en Maria, een jong meisje, bracht de Heer van de engelen ter wereld.
 Elisabeth, de afstammeling van de priester Aäron,,
 baarde de stem die roept in de woestijn,
 en Maria, de afstammeling van koning David,
 baarde het Woord van de *hemelse* Koning.
 De onvruchtbare vrouw bracht degene ter wereld die de zonden vergeeft,
 en de maagd Hém Die de zonden der wereld *wegneemt*.
 Elisabeth baarde degene die de mensen verzoende door bekering,
 en Maria baarde Hém Die de aarde reinigt van haar smetten.
 De oudste vrouw van de twee heeft een lamp aangestoken in het huis van Jakob, haar
 voorvader – die lamp is Johannes de Doper –,
 en de jongste van de twee heeft de Zon der gerechtigheid voor alle volken
 ontstoken: Christus!

De aartsengel Gabriël bracht de boodschap aan Zacharias —
 opdat degene die door Herodes vermoord zou worden, namelijk Johannes de Doper,
 Hém zou aankondigen Die is gekruisigd;
 opdat degene die werd gehaat,
 Hém zou aankondigen Die met afgunst werd bejegend;
 opdat degene die doopte met *water*
 Hém zou aankondigen Die doopt met *vuur en heilige Geest*;
 opdat de stralende lamp
 de Zon der gerechtigheid zou aankondigen;
 opdat degene die *vervuld* was van de H.Geest,
 Hém zou aankondigen die de *Gever* is van de H. Geest.

Visitatie, moderne Maronietische icoon

Bij: Luk 1: 39-56 (Visitatie + Lofzang van Maria),
 Evangelielezing op de Zondag van de Visitatie (Derde
 Zondag uit het Seizoen van de Aankondigingen) in de West-
 Syrische en Maronietische tradities.

Uit: (Pseudo-) Efreem, *Commentaar op het Diatessaron*
 (Syrisch & Armeens), §§ 27, 30-31.

Tekst: Selectie van fragmenten, hertaling en bewerking tot
 voorleestekst op grond van Franse en Engelse versies
 (Éphrem de Nisibe, *Commentaire de l'Évangile concordant*
ou Diatessaron [ed. etc. L. Leloir], SC 121, Parijs 1966, , pp
 60-63, resp. *Saint Ephrem's Commentary on Tatian's*
Diatessaron [ed. etc. C. McCarthy], pp 56-59) -

door: © Leo van Leijssen.